

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714236016/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Du Tosser derimod, som ved et Puf
Er bleven Professore i en Ruf. —
Man med forklaringen til Taffe tage,
Da i en Hast jeg ingen bedre veed).

Men ulykkeligste blandt alle Jeppes Dage!
Peer Usen gav et Suf. Den kolde Sved,
Den vaade Deds Herold, sprang ud af alle Kanter
Paa Heltens, hele hans Peripherie
Blev overskænkt med zittrende Demanter.
Dog, tænkte han, velan! snart blir du frie
For foged, Herremand, og Qvinde!
Frijsk Mod! Kom kun, o Død! din Mand du her skal finde;
Kom med din Lee, du lange Rad! kom! hug . . .

„Ja!“ brølte Døden i Peer Usens andet Suf —
Det var det næste Bud — Nu rokked alt i Sædet
Vor Helt, hans hele Krop, af Angestduggen vædet,
Blev Vis; han Krampe, Sting og Hovedpine fik,
Mababbsler, Opffigelsler, Kolik,
Koldfeber, Qualme, Snue, Podagra,
Gigt, Drepine, Hoste — kort at sige,
Hver Sygdom, som er til, og ei er til tillige
I vor Nosologia danica.
Knap stemmede hans Suf: „O! Død, hvor er du haard!“
(Chi det er tungt at døe, hvordan det gaaer!)
„O Død! ifald du tør, saa spar mig dennefinde!
„Ead tredie Peer Usens Suf forsvinde!
„Tag heller, tag, o Død! med Glæde, tag min Qvinde!“ —
— „Aci!“ tordnede hans blege Majestæt!
I tredie Peer Usens Suf. Med eet
I det forfærdeligste Bulder
Den hele Verden hort for Heltens Die ruller;
Han tumled om: „farvel, Peer Usen! Af! jeg deer!
„Løv lyffelig, min Hest! meer lyffelig end fær!“

Det var hans sidste Ord,
 I det han ned
 Af Sæden gled,
 Og neppe laae han paa Guds grønne Jord,
 før Sælen ham af Kroppen foer —
 Hnorhen skal Læseren herefter faae at vide.

Men først en Parenthes, af det mig egne Slags,
 for om den sande Storhed nutildags
 Min Mæening at fortælle ham i Tide:

At døe er ingen Kunst. Claus Dumriæl
 (I Graven hviler alt forlængst hans Siæl),
 Som ingen Ting i denne Verden vidste,
 Som aad og drak og sov, og paa det sidste
 Ei kunde det tilgavns engang,
 han tog sig for, da Tiden blev ham lang,
 At redde sin forstands og Kundskabs Ære:
 Og viffe folk saa klart, som to og tre er fem,
 De havde stannelig bedraget dem,
 Ifald de troede, han ei kunde meere;
 Og Manden daer saa pludselig, saa ganske,
 At, trods hans allernærste Fienders Spot,
 Hver tilstod, at han døde meget got.
 Kort, uden metaphysisk just at grandstø,
 Og uden Hielp af logisk Est quod est,
 Man kan bevise, at den største Hest,
 Endstiondt for Resten den fortaeer ei mindste Smule,
 Kan dog paa egen Haand, i Blinde, finde Vej
 Til hans kiødløse Høiheds Hule.
 Men at staae op igien, det er den store Ting,
 Hvoorpaa man har kun faa Exempler;
 Og de, man har, haer næsten alle Stempler
 Af Overtroens Salomonste Ring.
 Det er en større Kunst end æde, sove, drikke,